

Poolreizigers weer thuis in ultiem basiskamp

Vorig jaar, 20 oktober, nam Utrechtse Wilco van Rooijen en zijn Rotterdamse expeditiegenoot Marc Cornelissen op Schiphol afscheid van familie en bekenden. Met een menigeling van onzekerheid en vertrouwen vertrokken ze voor hun expeditie naar Antarctica.

Gisteren stonden de twee na hun geslaagde tocht weer oog in oog met hun

geliefden, familie en vrienden, aangevuld met een reeks journalisten. Kilo's lichter en een schat aan ervaringen rijker zijn ze nu weer thuis, hun ultieme basiskamp. De komende dagen treden ze op in een reeks televisie- en radio-programma's. Daarna wordt het tijd te werken aan hun eigen televisiedocumentaire en een boek over de tocht.

nelissen. Ofschoon de expeditie vooruitgang boekte, ging het allesbehalve gladjes. De bouten van de ski's braken af of liepen los en moesten worden gerepareerd. Skibrillen raakten vol met ijs. Marcs oren bevroren, Wilco moest dagelijks zijn wonden verzorgen. Beide expeditieleden kampten met ontstoken haarvaten op met name de bovenbenen. Het doorprikken van de blaasjes op de huid was pijnlijk, maar bood uitkomst. „Gebrek aan hygiëne. We konden ons al die tijd niet wassen. Ook niet na sanitaire stops. Maar met diezelfde handen moest je ook je verwondingen verzorgen. Je denkt: dat kan niet goed gaan. Maar toch past je lichaam zich aan. Kennelijk hebben ook bacteriën het te kwaad bij dertig graden onder nul,” zegt Wilco van Rooijen.

Ze hebben tijdens hun tocht naar en van de pool een emotionele band gekregen, die ze geen van beiden onder woorden kunnen brengen. „We waren wederhelften,” zegt Marc. „Zon-

Door Jos Stehouder

„We hebben een wereldtijd gehad, laat ik dat voorop stellen. De afgelopen maanden is alle aandacht uitgegaan naar ons, die twee mannen in de sneeuw op de zuidpool. Maar zonder onze geliefden en onze familie thuis, het ultieme basiskamp, hadden we het nooit gered.”

De emoties werden de zuidpoolreizigers Marc Cornelissen en Wilco van Rooijen gisteren herhaaldelijk te veel. Tijdens hun ontvangst gisteren op Schiphol en het bescheiden aansluitende feestje in een van de hotels rond de luchthaven kwamen opnieuw de tranen.

Die hadden ze tijdens hun loodzware tocht naar de geografische zuidpool al meermalen de vrije loop gelaten. Was het niet uit wanhoop in de eerste tien loodzware dagen, dan wel uit pure vreugde na het bereiken van de pool op 27 december en hun daaropvolgende terugkeer op het vasteland van Zuid-Amerika.

Gisteren bekenden de door-en-door getrainde atleten dat ze al negen dagen na hun vertrek 'als kleine kinderen' hebben zitten huilen van ellende op de rand van hun sleden. Een mislukking van de expeditie tekende zich af. Wilco van Rooijen: „Het lukte gewoon niet. We dachten: zijn wij nou zulke mietjes? Hoe kon dat nou? We hadden anderhalf jaar gewerkt en getraind om dit project te doen slagen. We werkten als beesten maar kwamen haast niet vooruit. In

het tempo van die eerste tien dagen zou het honderd dagen hebben gekost voordat we de pool konden bereiken.”

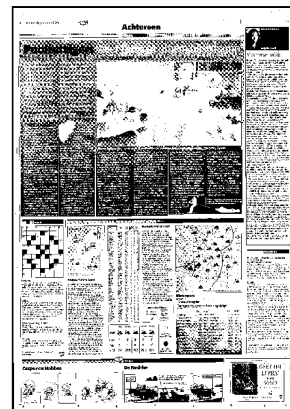
De antarctische sneeuw bleek meer te lijken op stroef woestijnzand dan op het gladde glibberige goedje dat in Nederland glijbanen maakt van autosnelwegen. De sleden bleken oersterk, maar slecht te glijden. Wantopig sloegen de twee poolreizigers aan het sleutelen. Boutjes en schroefjes werden her en der uit de uitrustig getoverd en de ski's die waren bestemd om mee terug te vliegeren, werden onder de sleden geschroefd.

Na bijna twee weken tobben bleek dat het keerpunt van de expeditie. „We hebben serieus overwogen helemaal te stoppen met de tocht. Toen bleken we met de ski's onder de sleden ineens 25 tot 30 kilometer per dag te kunnen afleggen. We rekenen uit dat we dagelijks zeker 26 kilometer moesten afleggen om nog op tijd op de pool te komen. En zo liepen we telkens 3,25 kilometer voordat we onszelf een pauze gunden. Niet na 3240 meter, maar pas na 3250 meter hadden we een stukje chocolade verdiend. En zo werkten we gemiddeld acht uur per dag. We stopten niet eerder dan nadat we voldoende kilometers hadden gemaakt. Week in, week uit,” vertelt Marc Cor-

der meneer Van Rooijen was het me nooit gelukt.” De verhalen die beide poolreizigers vertellen doen veronderstellen dat de tocht op de fysiek sterke Van Rooijen vooral emotionele indruk heeft gemaakt. Marc Cornelissen - een kop kleiner dan zijn maatje - lijkt met name zijn fysieke grenzen hebben verlegd.

Marc: „Ik liep eerder tegen mijn fysieke grenzen aan dan Wilco. Hij is daar met veel respect mee omgegaan, heeft me nooit een schuldgevoel aangepraat en zonder druk uit te oefenen heeft hij me iedere keer weer een stapje verder over die grenzen heen geholpen. Zo haal je tijdens zo'n loodzware tocht dingen uit elkaar waarvan je niet wist dat je het in je had.”

De zuidpoolreizigers leden een 'reukloos' bestaan tijdens hun expeditie door de grootste ijswoestijn van de aarde. Gedurende bijna drie maanden zagen ze geen levend wezen, geen dier, geen plant. Slechts de verschillen in het landschap en de de

weersveranderingen boden afwisseling. Een *blizzard* was onaangenaam omdat die de sneeuw onder de maskers doorjoeg en de sieden twee meter uit de koers blies. Maar het landschap met de voortjagende sneeuw is iets wat ze niet zullen vergeten en ook niet gauw meer zullen meemaken, *beseffen* ze. Wilco van Rooijen: „Al die tijd krijg je verder geen invloeden van buitenaf. Zeker als zo'n tocht vordert, heb je geen actieve gedachten meer. Je loopt beurtelings achter elkaar aan, degene die voorop loopt bepaalt de koers, de ander volgt in blind vertrouwen. Je raakt in jezelf gekeerd. Op de een of andere manier krijgen daardoor gedachten de ruimte waarvan je niet wist

dat je ze had. Er komen jeugdherinneringen boven en je niet kunt verklaren waarom je daar ineens mee bezig bent. Belev-

nissen uit je opvoeding van vroeger staan heel dichtbij, en ook de waardering voor dat verleden. Je leven trekt als een film voorbij. En omdat je niet wordt gestoord door de malle molen van het normale leven, kun je die film goed tot je laten doordringen.” „Sommige mensen met bijna-dood ervaringen hebben dat ook, schijnt het. In mijn dagboek staan hele lijsten van mensen aan wie ik de komende tijd meer tijd wil besteden, mijn zieke

moeder, mijn vriendin, sommige vrienden. Hoe moeilijk het ook is om uit te leggen: je gewone leventje hier in Nederland krijgt een heel andere betekenis als je daar wekenlang aan het zwoegen bent in een ijswoestijn,” besluit Van Rooijen.

Volgend week het slot van onze serie over de EXPEDITIE ANTARCTICA. Met de vraag 'Hebben expedities nog toekomst?'

Publicatie : Utrechts Nieuwsblad
Datum : 25/01/2001
Pagina : 2

Oplage : 90409
Frequentie : dagelijks

Advertentiewaarde : 7897,99
Regio : Utrecht e.o.

Wilco van Rooijen en Marc Cornelissen (rechts) worden na hun zuidpooltocht op Schiphol welkom thuis geheten. (Foto UN/AC - Jaap de Boer)

